

„Soča“ izhaja vsak potek in velja po pošti prejemanja ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 1.40
Pol leta 2.20
Četrt leta 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „politnicah“ se plačuje za navadno trislopnostno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 " " " " 2 "
6 " " " " 3 "

Za večje črke po prostorn.

SOČA

Posamezno številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah v gosposki ulici blizu „treh kron“, na starem trgu in v mnski ulici ter v Trstu, via Caserma, 3.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo uredništvu „Soče“ v Gorici v Via Ascoli 8, I., naročnina pa opravištvu „Soče“ Via della Croce št. 4. II.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina zniža, ako se oglase pri opravištvu.

Kandidati za deželni zbor goriški.

Priporočevali smo v mnogoterih člankih, naj slovenski volilci vso skrb na to obrnejo, da izvolijo v deželni zbor goriški poslance, ki bodo narod častno in uspešno zastopali. V ta namen, smo jim rekli, naj se zjedinijo za take kandidate, ki imajo potrebne lastnosti, ki so uravnega vedenja, neodvisni, narodni, značajni, razumni, mogoči. Kot neprimerne smo označili take kandidate, ki bi bili očitno nenavnega vedenja, ki bi bili po službi, kupčiji ali podlosti odvisni, katerim bi bil narod deveta briga, kateri bi obračali plašč po vetru, katerih znanje bi ne dosegalo one meje, da bi mogli izpolnovati dolžnosti deželnih poslancev, ali ki bi bili tako malo znani ali priljubljeni, da bi ne bilo upanja, da bi zmagali. Z zadnjim listom smo dokončali naše nauke, nimamo sledila razna posvetovanja in sklepi, vsled katerih so se postavili kandidati za razne volilne okraje in skupine.

Pretekli teden je bil sklical naš državni poslanec dr. Josip Tonkli v privatno posvetovanje veljavne može v Volčah, v Kobaridu, v Bolci, v Tolminu in v Cirknem, ta teden pa v Komnu in slednjič včeraj v Gorici v že zadnjič omenjeni pomnoženi volilni odbor.

Volilci kmečkih občin na Tolmnskem, s katerimi je dr. J. Tonkli občeval, so se izrekli za dr. Nikolaja Tonklija in Ignaca Kovačiča, veleposestnika pri Sv. Luciji. Pomnoženi volilni odbor je sprejel ta kandidata med svoje. Odločilni volilci bolškega in kobaridskega trga so se izjavili za svojega bivšega poslanca Matijo Jonkotta, katerega je na to omejeni odbor sprejel v svojo listo. V kmečkih občinah goriške okolice je g. Fr. Povše odstopil svoj prostor dr. Aleksiju Rojcu ter si je pridržal kandidaturu v velikem posestvu, kjer mu jo mnogi posestniki ponujajo. Pomnoženi volilni odbor je postavil kandidata v goriški okolici dr. Josipa Tonklija in dr. Al. Rojca. Za kmečke občine v sežanskem okraju je postavil odbor dr. Jos. Abrama in je priporočil volilcem, naj se zjedinijo za drugega sposobnega in značajnega narodnega kandidata in sicer zato, ker se veljavni može sežanskega okraja niso izrekli v Komnu enoglasno za enega ali drugega kandidata. Veliki posestniki se sklicujejo k posebnemu posvetovanju, da si določijo svoje kandidate. Pomnoženi volilni odbor je že določil, koga jim bo nasvetoval, vendar želi, naj se posestniki sami o tem izjavijo, zato ni kandidatov proglasil.

Slovenski narod na Goriškem je govoril po svo-

jih veljavnih in zaupnih možeh ter si je izbral može, o katerih sodi, da odgovarjajo zahtevam, katere smo zgoraj omenili. O ljudski sodbi ni dovoljen priziv na višo instanco; zato priznavamo navedeno listo kot faktum. Kakor smo prigovarjali rodoljubom do zdaj, da naj bodo pazljivi gledé mož, ki se priporočajo za kandidate, tako jih prosimo zdaj, naj ostanejo zvesti svojemu sklepu, naj ne preminjajo prepričanja brez silnih razlogov in naj volijo tako, da si osvetijo lice pred narodom slovenskim in pred našimi sodeželanji — Italijani.

Dr. Tonkli.

Kraške občine, ki so bile dale dr. Tonkliju pri volitvi v državni zbor, ako se ne motimo, le 2 glasa, prišle so do spoznanja, da omenjeni poslanec izpolnjuje natančno in vsestransko svoje dolžnosti kot tak, in da njegovo postopanje v državnem zboru je narodu in deželi v veliko korist in v čast pred celim slovenskim svetom. Iz tega uzroka so mu izročile pismo, podpisano od županijskih in župnijskih načelnikov, v katerem mu izražajo svojo zahvalo in popolno zaupanje.

Pismo se glasi tako-le:

Blagorodni gospod doktor!

Velespoštovani gospod državni poslanec!

V Vašem programu od 24. avg. 1880. ste obljubili kot kandidat za državni zbor, da bote delali za vsestranske dušne in gmotne interese svojih volilcev in slovenskega naroda sploh in da bote le tako vlado podpirali, katera hoče biti Slovincem pravična in vpeljati narodno enakopravnost.

Vašo obljubo ste v našo čast in veselje in v našo popolno zadovoljnost vsestransko in natančno izpolnili. Stopili ste v državnem zboru v klub grofa Hohenwarta, ki je pravičen vsem narodnostim, v katerem ste se tako možato vedli, da Vas je dal volit v 6 najvažnejših odsekov, izmed katerih imenujemo le budgetni, pravni in jezikovni odsek. Nam je bilo v veliko čast, da so našega poslanca na Dunaji tako visoko cenili.

Že v prvem letu ste krepko zagovarjali v jezikovnem odseku pravice slov. jezika in ste zahtevali v interpelacijah in pri budgetni debati, da naj se dejansko izpelje člen 19. temeljnih postav ter naj se uvede slovenski jezik v vse urade in šole po Slovenskem. To ste še krepkeje poudarjali pri budgetnih debatah naslednjih let 82. in 83.

Podpirali ste Taaffejevo vlado, ker je na svoj

program zapisala izpeljavo narodne enakopravnosti in pomirjenje avstrijskih narodov. Da vladine obljube niso bile prazne, pokazalo se je pri imenovanju sodnijskih uradnikov, ki so bili imenovani le tedaj, kadar so bili sploh sposobni in so umeli ob enem tudi slovenski jezik. Tudi gledé srednjih šol ste pripomogli, da se je vpeljal na Kranjskem na spodnjih gimnazijah slovenski kot učni jezik. Z veseljem smo sledili Vašemu neumornemu prizadevanju, da bi se vpeljalo tudi v goriških srednjih šolah, kar velja za Kranjsko. Dasi se Vam to zdaj ni še posrečilo, imamo vendar trdno upanje, da nam tudi to pridobite.

Vaše uspešno delovanje v gmotnih zadevah kažejo znatne podpore, ki so se podelile za zdravjenje in vzdrževanje cest na Goriškem, posebno v tolminskem okrajnem glavarstvu, kaže ustanova telegrafične postaje v Komnu in v Kobaridu, za katero se imamo v prvi vrsti Vam zahvaliti. Še sijajnejši pa se pokaže uspeh Vašega delovanja v vsakterem oziru, kakor upamo v prihodnje, ko si svoj upliv na Dunaji še bolj utrdite, ko v dosedanjih treh letih Vašega državnega poslanstva.

Kako Vas je v državnem zboru čislala desnica, spoznali smo, ko ste bili dvakrat voljeni v delegaciji in ko ste bili v delegacijah vsak krat voljeni v različne odseke, posebno v budgetni odsek, ter ko Vam je bilo lansko leto celo visoka čast, da ste bili poročevalec v velevažnem preudarku za mornarstvo, katero nalogo ste v občo zadovoljnost izpolnili. Priznanje našemu poslancu, je nam v čast in smo nanj ponosni.

Obljubili ste, da bote dajali račun o svojem delovanju Vašim volilcem. Tudi to ste izpolnili, ko ste 24. avg. 1881. sklicali svoje volilce v Gorico in ste jim poročali o Vašem delovanju. Tako ste dali račun o svojem delovanju tudi dne 3. sept. 1882. na Goričici v Potočah pod Čavnom ter 10. sept. 1882. v Kobaridu. Vsakrat so Vam pričujoči volilci enoglasno izrekli svojo zahvalo in popolno zaupanje. S temi Vašimi volilci se tudi podpisani popolno vemo in amo ter Vam izrekamo za Vašo neumorno delovanje za naš gmotni in dušni napredek in za neustrašeno zagovarjanje naših pravic ter sploh za celo Vašo posšteno in možko postopanje našo najprisično zahvalo ter Vam javljamo našo popolno vsestransko zaupanje s ponižno prošnjo, da bi nas tudi naprej tako krepko zastopati blagovolili in da bi kedaj tudi nas s svojo navzočnostjo počastili.

Bog živi našega državnega poslanca mnogo let!

Bog živi!

(Sledijo podpisi, katere prinesemo prih.)

LISTEK.

Kronanje ruskega carja v Moskvi,

v dan 27. maja.

(Konec.)

Car si sname krono, katero si še le po koučani službi božji stavi zopet na glavo. Po prebranem evangeliji podá vladika carju sveto pismo, da je polubi in takisto carica za njim. V tem je moskovski gubernator se svojimi pobočniki prestrel od prestola do notranjega svetišča prostirala od rudečega žameta in na pragu v svetišče prostirač od zlatega brokata. Ko so se pričestili (obhajali) svečeniki (duhovniki), naznanita dva vladiki carju, da je prišel čas maziljenja. Car odpaše meč in stopi v bagrenem plašči pred srednje duri v svetišče. Trije dostojanstveniki nosijo za njim krono, žezlo in jabolko. Car se ustopi na brokatni prostirač, a carica se svojim spremstvom se tudi vzdigne s prestola ter obstoji na stopnicah, vodečih od prestola do svetišča. Zdajci prime metropolit novigradski v roke dragoceno posodo se svetim oljem in pomaže ž njim carju glavo, oči, nos, ustnice, ušesa, prsi in roke, a metropolit kijevski mu potem maziljene ude obriše. Strel iz 101 topa in zvonjenje

vseh zvonov naznanja ljudstvu, da se je zvršil tudi ta del cerkvenega obreda.

Car zdaj odstopi in carica pristopi, in metropolit tudi njo pomaže se svetim oljem, toda njo samo na glavi. Zdajci odvede novigradski metropolit carja skozi duri in samo svetišče in tu se pričesti (obhajajo) po carski, to je kakor svečeniki, namreč kruh posebe in vino posebe. Potem si opere z morno vodo ustnice in roke. Na to se pričesti tudi carica, a takó, kakor vsak drug vernik, namreč s kruhom v vino pomočnim, in sicer na durih svetišča, ker ona kot ženski ne sme prestopiti praga v svetišče. Ko se je tudi ona oprala ustnice in roke, povrneta se vsak na svoj prestol, in zopet se molijo molitve, zopet se poje pesem: Na mnogaja leta in z nova se jima podá sveti križ, da ga poljubita. Ura bije 1 p. p.

V tem so obredniki zopet uredili spreved, da se povrne v carsko palačo. Naj prvi odide carjevič naslednik ter se se svojim spremstvom poreda v Andrejevski dvorani, da bi onde prvi pozdravil svoja carska roditelja. Ves ostali spreved se zdaj iz vspenske velike cerkve pomiče okolo sv. Ivana po vnanjem kremeljskem trgu proti stolni cerkvi sv. Mihaela vrhangelja, v katero pa vstopita samo car in carica z njiju ožjem spremstvom, ostali dostojanstveniki pa krenejo v carsko palačo ter pričakujejo Veličanstvi v „zlati dvorani.“ Pot od vspenske cerkve do vrhangeljske je

pregnen z modrim suknom. Car in carica hodita pod uže prej opisanim nebom oba v carskih plaščih s krono na glavi, car z žezlom v jedni in z jabolkom v drugi roci. Zopet se razlega 101 strel, zvonovi zvoné in vojaške godbe svirajo. Na vratih vrhangeljske cerkve sprejme ju veliki vladika vladimirski, blagoslovi ju ter jima podá križ v poljub. Potem ju vodi v cerkev, kjer so rakve večine ruskih vladarjev. Car in carica molita tu na grobovih svojih prednikov, in ko se je zopet odpela pesem: „Na mnogaja leta“, napotita se v tretjo kremeljsko stolno cerkev, namreč v blagoveščensko (oznanjevanje dev. Mariji), kjer jih na vratih pričakuje veliki vladika jaroslavski. Po kratki molitvi odideta v carsko palačo, kjer jih pri rusih stopnicah zadnjič blagoslovi novigradski metropolit.

Pred palačo se je že od ranega jutra guetla nepregledna množica, glava pri glavi. Ko sta se car in carica povrnili v andrejevsko dvorano, odpró se velike steklene duri, ki vodijo na prostorno teraso in car s carico stopi na njo, da se pokaže svojemu narodu. Vse utihne za trenotek, a tekoj zagrmí iz stotisoč gri: Ura, ura! živio naš batjuška (očka). Car odzdravlja ljudstvu, bil je videti utrujen in držal se je resno, a carica se je smehljala ljubezljivo. Do najvišjega vrhunca pa je vzkipela navdušenost, ko je carica prišepnila nekaj besed carju in se je na to nasmejal tudi on. Ne da bi narodu pokazala hrbet, po-

Dopisi.

Iz Podgore, 30. maja. Dunajski dopisnik je v 21. številki „Soče“ brezobzirno zavijtil palico nad našo ubogo občino, a udrihnil je slednjič vendar le po eni sami osebi, po starem, v dolgoletni težavni službi osivelem in oslabelem občinskem obhodniku. Ubogi starček je v svoji pozabljenosti res nekoliko zakrivil, zateknivši eno priporočeno pismo, katero se je vsled tega zelo zakesnilo; a moj Bog! človek je človek in kdo ni v svojem življenju uže kaj pozabil ali zateknil? Res je, da treba pismonošu posebne skrbnosti in točnosti; a županstvo vendar ne more zaradi enega samega slučaja z vso oostrostjo postopati proti obhodniku, kateri uže celih dvajset let zvesto služi svoji občini. Gospod dopisnik sicer toži, da pisma navadno tako dolgo zastajajo, kakor je zastalo njegovo. Ali to ni in ne more biti res, ker sicer bi se bil vendar uže marsikdo pritožil pri županstvu, pa se do zdaj še ni nihče in torej ni županstvo imelo prilike, da bi bilo tako neredno konstatovalo in odpravilo. Godi se morda včasih, da dobivajo Podsobotinci in Štmaverci kako pismo še le drugi ali tretji dan po dohodu; toda pomisliti je, da ni vselej dobili zanesljive osebe, po kateri bi se poslalo pismo v oddaljeno vas, in da se na drugi strani ne more zahtevati, da bi stari odhodnik vsako pismo proti nosil v Št. Maver ali Podsobotin. — V naši deželi, in posebno na gorski strani je mnogo vasi, kder dobivajo pisma vsak teden po enkrat, ali k večjemu po dvakrat. Podgora in pridružene vasi so v primeri z njimi vendar veliko na boljsem.

Kakor si bodi — zaradi enega slučaja ni bilo treba toliko ropotanja, ni bila sila, da domačin grdi svojo lastno rojstno občino v javnem listu. Sicer pa nam dolžuje gospod dopisnik še dokaza, da so vasi naše županije „bodisi v narodnem bodisi v drugem oziroma zaostale za drugimi in da spi pri nas slovenski duh trdo spanje pravičnih in da spi še vedno marsikdo, ki bi mogel in moral pomagati ubogemu ljudstvu ter ubraniti, da vendar dušno ne propade.“

Le na dan s tem, kar ste obljubili v tem oziru spregovoriti! Mi nismo morda še tako trdovratni grešniki, kakor mislite; mi se želimo spokoriti, mi želimo pomeati vse gnjusne smeti iz naše občine, — a treba nam je pred vsem, da nam grehe razkrijete in smeti pokazete v vsej njihovi gnjusnosti, — potem bodite prevejeni, jih pometemo tudi brez dunajskega „omela“.

Do tistihmal pa z mirno vestjo zatrjujem, da pri nas še vedno budi slovenski duh in da je tem manj nevarnosti, da bi naše ljudstvo dušno propalo, od kar so se zboljšale in pomnožile naše ljudske šole, v kateri se naši častiti dušni pastirji vzajemno trudijo z vrilimi učitelji za narodno odgojo naše mladine.

Tudi zatrjujem z enako mirno vestjo, da smo doživeli v naši županiji ne samo v šoli — ampak tudi drugod marsikak napredek bodisi v narodnem, bodisi v drugem oziru. Dokaz donese nemudoma, kakor hitro bo slišal nadaljno zatožbo,

A. K. župan.

Iz Brd, 30. maja. Z veseljem smo čitali v 20. številki „Soče“, da so prijatelji cerkvenega petja, ki so se bili sešli na sv. Gori, enoglasno sklenili osnovati društvo v povzdigo tega petja v naši nadškofiji. Misel je izvrstna; Bog daj, da se kmalu uresniči.

Tako društvo je vrlo potrebno, posebno v Brdih,

makneta se počasi v dvorano nazaj. Ali narod stoji spodaj še zmerom kakor pribit in začne peti narodno himno; car se s carico pokaže še jedenkrat na terasi ter odzdravlja narodu vidno gánen.

Zdaj odložita veličanstvi kroni in plašče ter odideta v notranje sobe, kjer si nekoliko oddahneta in počijeta, a dolgo nista imela časa. Ker skoro potem je pričel carski obed, pri katerem so prihajala na mizo zgol ruska narodna jedila. Car in carica jela sta na vzvišenem mestu pod uže večkrat omenjenem, s zlatom pretkanim nebom in metropolit novigradski je blagoslovil jedila. Ko si je po prvem jedilu car ukazal natočiti kupo, seli so tudi drugi gostje za mizo. Med obedom nazdravilo se je 1. carju, 2. carici, 3. vsej carski obitelji in 4. duhovščini in vsem vernim podanikom. Prvo zdravico je naznanilo 61, drugo 51, tretje 31 in zadnjo 21 strelav. Mej obedom svirala je godba in pevci so peli. — Za tem prvim dnevom se pa vrsti slavnost za slavnostjo, druga lepša in sijajnejša od druge. Car gosti vsak dan, zdaj dostojanstvenike, zdaj plemstvo zdaj trgovce, zdaj kmete. V dan pogostil je zunaj na planem do pol milijona ljudij. Vsak je dobil dva piroga (kruha z vpečenim mesom), vrečico sladkarij in vrč s carskim grbom, katerega si je smel dati napolniti s pivom, kolikrat mu je bilo drago. Mesto Moskva pa tudi ne zaostaje, ker zna in more pokazati se kot vredno staro prestolnico mogočne Rusije.

kjer je — sploh rečeno — cerkveno petje na zelo nizki stopnji. Kedo je temu kriv? Večidel nevednost in neukusnost orlistov, ki o pravem cerkvenem petji nimajo pojma, ki menijo, da so orgle in petje v cerkvi zato, da ušesom nevednega ljudstva ustrezajo z divjim ropotom in kričanjem. Da se po cerkvah slabo poje (po nekaterih, rekel bi, tuli), so v mnogih krajih krivi dotični dušni pastirji, kateri, bodisi iz nevednosti bodisi iz sloznosti (komoditete), orlistom popolno svobodo pusté glede orgljanja in petja, in jim morebiti tudi sami slab zgled dajejo pri altarji.

Petje je celotni del (pars integralis) slovesne službe božje, mora biti torej spodobno in čistiljivo, dostojno visokih skrivnosti katoliške službe božje. Društvo, ki se ustanavlja, ima namen cerkvenemu petju podeliti pravi značaj. Upati je torej, da bode imelo tudi med Brici mnogo udov in podparateljev iz duhovskega in svetnega, posebno učiteljskega stanu in da nastopi vsled tega na mesto dosedanega „lajsanja“ pošteno cerkveno petje.

Kar se tiče briske sodnije, za katere dovoljenje je naše ljudstvo tako navdušeno se podpisovalo, imamo mnogo upanja, da jo bomo vdobili v kljub nasprotovanju naših „prijateljev“ v Gorici in drugod. Vlada je menda spoznala, da nasprotniki briske sodnije imajo pred očmi le svojo korist in komoditeto, ne pa dušnega in telesnega dobička ubovega naroda, kateri je obožal, odkar je lastno sodnijo izgubil. Pa tudi če se nam upanje zdaj ne izpolni, začetek je storjen in Brici bodo toliko časa trkali, da se jim odpre, da vdobe, kar jim po pravici gre!

Volitve za deželni zbor se vedno bolj približujejo; treba torej da se vzdramimo in začnemo nanje pripravljati. Sicer pa spada ta zadeva v delokrog „Slov. Jezca“, kateri gotovo ne bo rok križem držal gledé tako važnega opravila, od katerega delovanja se imamo vsega dobrega nadjeti. Na noge torej, briski možje, skazite Vaše zaupanje „Jezu“, udeležite se v obilnem številu občnega zbora, ki je sklican na 10. dan junija. Tam boste zvedeli, kaj je Vaša dolžnost.

Iz spodnjih Berd, 29. maja. Nenavadna seja krajnega šolskega sveta v Višnjeviku dne 21. t. m. se čita v 21. številki cenjene „Soče“. Res, ni dobro, ako ni šolskega zvonjenja. To priznava vsakdo. Deca doide prežgodaj ali prepozno v šolo, iz tega sledi, da v taki šoli ne more biti pravega uspeha.

Čudno, da je gosp. učitelj priznal sklep krajnega šolskega sveta, ki veli, da se deca ne sme kaznovati, ako zakasni uk. — Mar misli kr. š. svet, da bode sedaj brez zvonjenja in brez kazni, bolj obiskovanje šole? Opaziti gre g. učitelju, da bi bil moral v tem slučaju kr. š. svet podučiti, da je to le nazadek deci in škoda občini. Na tak način dela občina sama proti sebi, kar je pomilovanja vredno. Ker tedaj tukaj ni šolskega zvonjenja, moral bi kr. š. svet še posebno priporočati g. učitelju, da deca strože k točnemu obiskovanju sili.

Tudi postava, ki nalaga zanikernim roditeljem kazen, je dobrega uspeha. Ravno s pomočjo te postave ima marsikak oče svojo leco lepo izučeno!

Iz omenjenih točkov v 21. številki „Soče“ je razvidno, da zato, ker ni zvonjenja, je kazen gledé zamud pri obiskovanju šole ustavljena.

Sosed.

V Tolminu, 29. maja. — Govori se, da pri nas društveno življenje čedalje bolj propada. Žalibog je to prav resnično, kajti duša društvenega življenja, namreč petje, je skoraj popolnoma zginilo. Stari pevci se izgublajo, novega doraščaja pa ni. Imamo sicer mnogo mladenčev in mladenk ali prav za prav polno gospodičev in gospic, ki bi bili lahko spretni pevci in pekinje; toda manjka jim voditelja in resne volje. Mnogokrat so se že zjediniili in pričeli učiti se; pa po parkratnem učenju je zopet vse zginilo, kakor jutranja megla pred gorkim solncem. Upati smo, da se zdaj ustanovi dobra godba in zraven te tudi dobro petje, ker se je v ta namen ustanovilo posebno društvo, katerega udje plačujejo prav obilne doneske. Kapelnik ima 600 gl. letne plače, za katero bi moral po društvenih pravilih poleg godbe podučevati tudi mlade fante na gosli in tudi druge v petji. Toda o podučevanju na gosli in v petji se zdaj niti ne govori in menda se na to tudi ne misli več. Škoda, da je temu tako, ker po tej poti se ne doseže namen društva in se ne izpolni upanje plačujočih udov.

Bralno društvo tudi ne bode imelo v tem oziru zaželjenega uspeha. Ono je za Tolmin res prepotrebno, pa manjka mu še oživljajoče duše. O čitalnici skoraj ni govoriti, ker ona razveseli k večjemu še kako ptujo gospico. Tako smo videli preteklo leto, kako se je v čitalničnem imenu ptuji duh šopiril. Kdaj pa je bila zadnja beseda primerna čitalničnemu namenu? Kdo li je v stanu se še tega spomniti? Kje li hočemo uzrok iskati tem prikazuju? Menim, da pravo zadenem, ako ga iščem v egoizmu. Tu je n. pr. mladi „Auch — Slobene“, ki če biti povsod in vse prevzame, tudi če je treba napraviti stopince do nebes, Kadar pa je treba delati, poriva enemu to in drugemu drugo, sam pa se vsega izogiblja. Ako drugi kaj dovršijo, on sebi prišteva izvršenje.

Tam je od matere podpihovana gospica, ki se noče v mešani zbor ponizati. Zopet druga mladenka noče v zboru sodelovati, ker boji se, svoj glas pokvariti. Ona bi pela dva samospeva, da je jeden nemški, a drugi italjanski; saj ona živi le od Nemcev in Italijanov. Zopet drugi noče v igri s tem ali z onim biti, ker ni enakega stanu. Potem pride na vrsto jako ponižna prošnja za dvorano, katera se za čitalnične ali druge narodne namene navadno jako nerada prepusti, dasiravno je misliti, da je njen lastnik slovenski narodnjak in tekmeč (korifej). Vsakdo njih pa želi biti slavjen, da se mu kadi po časnikih in gostilnicah, da se mu naklanjajo pohvalnice. To je vojska, v kateri hočejo biti vsi zmagovalni vojskovodje brez truda. — Egoizem, zavist, jeza.

Narmanj pa je o narodnosti pri nas govoriti, ker to je res deveta briga. Kdor hoče za omikanega veljati, ni dosti, da o slovenstvu le nič ne ve in ume, marveč treba čez slovenstvo vsaj nekoliko še zabavljati.

Velika zapreka pravega uspeha je tudi ta, da se pri vsaki veselici delajo razžaljivi razločki med stanovi; ni jednemu ni ležeče na omiki ljudstva, ampak vse je le strahovanje (terorizem) in slepljenje, od neke strani dobro premišljeno od druge nepremišljeno uničevanje narodnega življenja.

V Cerknem, 29. maja. Poldrugo leto je uže, kar je bila priredila cerkljanska čitalnica zadnjo veselico, akoravno se je potreba kako veselice povdarjala pri vsakem zboru. Letos na cvetno nedeljo bil je občeni zbor, ki je izvolil za čitalničnega predsednika blagorodnega gospoda Franca Kodriča, našega velespoštovanega sodnika. Od novega odbora pričakovalo se je, da bode vneto deloval za blagor čitalnični ter da kmalu priskrbi tudi kako veselico, ktera se je jako pogrešala. In res! Novi odbor, osobito pa g. predsednik, lotila sta se dela tako iskreno, da se je mogla napraviti veselica, združena s srečkanjem, uže pretečeno nedeljo, 27. t. m. in sicer na Travniku, gostilni, dve uri od Cerkna oddaljeni, na novo dodelanej črti iz Želina v Idrijo. To pa radi tega, da se je mogla udeležiti izleta tudi idrijska gospoda.

Cerkljani so bili prišli popoldne omenjenega dneva na Travnik z lastno godbo ter z možkim in mešanim zborom. Kmalu po starih se pripelje idrijska gospoda tako mnogobrojna, da bi se je ne bil nikdo nadejal. Bila je sprejeta navdušeno od Cerkljanov in godbe. Okolu pete vršilo se je srečkanje. Dobitki so bili primerni. Oni, kateri so jih dobili, so bili z njimi povsema zadovoljni. Po srečkanju se vzdigne g. predsednik cerklj. čitalnice ter se zahvali v daljšem govoru idrijski gospodi za čast, ktero je izkazala čitalnici s tako obilnim pohodom. Govor bil je sprejet navdušeno. V imenu Idrijčanov odgovori ter se zahvali cerklj. čitalnici posebno pa nje predsedniku za krasen vžitek ter lepo zabavo g. učitelj Novak. Za tem govorom godla je godba „Naprej“. Tu se cerkljanski in idrijski pevci niso mogli vzdržavati zaslišavši znane glasove; zagrmí tedaj „Naprej“ tudi iz združenih pevskih grl. Pri ožji zabavi pa je pel cerklj. mešani zbor več pesnij, kakor: Slavjanko na beneškej meji, Lebanovo: Slovo od domovine, Ipavčevo: Čuj, ostra burja. Ko se je pela Slavjanka spremljana z godbo, dokipelo je bilo veselje do vrhunca. Občno ploskanje ter glasna hvala je bila pevcem in pevkinjam porok, da so izvrstno izvršili svojo nalogo. Proti koncu veselice izrazil je še svojo zadovoljnost o krasnem večeru v svojem maternem jeziku vrl idrijski naroden uradnik, Celj po rodu.

To v kratkem popis veselice, katera se je vršila v najlepšem redu in v neposiljenej zabavi. Konečao bodi g. predsedniku naše čitalnice iskrena zahvala, da je blagovolil sam nakupiti dobitke za srečkanje. Čitalnica je sijajno pokazala, da se je vztrajala iz večletnega spanja ter da bo v bodoče pod novim poztrovalnim g. predsednikom, svesta si svoje vzvišene naloge, ogučišče narodnega in družabnega življenja, kakor je bila v prvih letih svojega obstanka.

Borodinov.

Iz Cerkna, 5. junija. — Prešlo nedeljo, t. j. 3. junija, obiskal nas je mnogozasluženi naš državni in deželni poslanec gospod dr. Josip Tonkli, da bi nam dal račun o marljivem in velespešnem delovanju svojem na Dunaji ter da bi se posvetoval z nami o bližnji volitvi deželnih poslancev.

S kratko in jedernato besedo dokaže nam, da ni tam v daljnem Beču rok križen držal, ampak da je za naš blagor neumorno deloval, česar smo tudi mi predobro prepričani iz raznih listov ki so njegove govore prinašali, kakor tudi iz uspehov, ki jih je vsled trudapolne, nesebične marljivosti svoje dosegel.

O bližajočih se volitvah za prihodnji deželni zbor in o kandidatih govoreč, nam je z očetovsko skerbjo in previdnostjo na serce polagal, le take kandidatate voliti, ki so neomadeževanega značaja, strogo narodni in večji spolnovati dolžnosti poslanceve.

Na uprašanje, ali smo se o volitvi naših dveh poslancev že zedinili, povemo mu, da bomo volili po mislih goriške „Sloge“ dr. Nikolaja Tonklija in

veleposestnika Ignacija Kovačiča — moža, ki sta naših gor lista.

Gospod državni poslanec nam k temu z veseljem priterdi, dobro poznajoč izverstne lasnosti naših kandidatov, ter nam ju toplo priporoči. Opemni nas, le še take volilne može v Tominu poslati, ki se ne dajo s sladko, dobrikasto besedo premotiti. — Z veseljem naj berzo tukaj omenim, da smo zbrali drugi dan, 4. junija, za to vse take može, ki bodo stali 23. t. m. skupno v Tominu kakor skala za gg. Nikolaja Tonklja in Ignacija Kovačiča.

Po končanem razgovoru rekli smo potem še marsikako v Firbarjevi restavraciji, kjer je na čast našemu državnemu poslancu igrala izverstna cerkljanska godba.

Ob 7. zvečer poslovi se in odide proti domu.

Več gospodov spremilo ga je z vozni do Reke, kjer smo se ginjeni ločili z nado, da se kmalo zopet vidimo, in z gorečo željo, naj bi bil trud in nesamopridno delo njegovo tudi na višjem mestu po zaslužnji priznano in naj bi še mnoga, mnoga leta izredne svoje moči daroval v prosep naroda. K.

S Krasa, 7. junija. Dne 5. t. m. sklical je naš visokočislani državni poslanec g. dr. Tonkli župane in duhovnike v Komen k privatnemu pogovoru zaradi volitev v deželni zbor.

Iz komenskega okraja prišli so skoraj vsi župani, iz sežanskega 5. Tudi duhovnov navzočih bilo je lepo število. G. dr. Tonkli pozdravi navzoče in se zahvali, da so prišli na njegov poziv v tako obilnem številu. Poudarja važnost volitev in opominja volilce, naj dobro premislijo, komu hočejo dati svoj glas. Poizvedeti hoče potem, kako mnenje imajo gg. župani. Oglasi se pa župan komenski, g. Svava, stopi k g. Tonklju, zahvali se mu v imenu vseh, da se je tako možato potegoval v državnem zboru za blagor in korist cele dežele, da ni zanemarjal, temveč marljivo se oziral na potrebe Krasa, čeravno je imel tukaj le malo, prav malo število volilcev. Zaslužil si je s tem zaupanje prebivalcev Krasa in da le svojo dolžnost storé, če mu izročijo zaupnico, podpisano od župnijskih in županijskih načelnikov. Podpisati se je dala zaupnica iz načelnikom. Podpisalo jo je 29 županijskih in 28 župnijskih načelnikov sežanskega glavarstva. Od županov je niso podpisali 3. Eden je bolan, drugi se za take reči ne peča, in ena županija ima zdaj ravno volitve. OI gg. duhovnov, ki so dobili zaupnico v roke, je eden ni hotel podpisati. No, vsak ima svojo pamet in duh mladosti veje, kjer hoče. Prav kakor je rekel g. Svava, storili so Kraševci z zaupnico le svojo dolžnost, da popravijo, kar so slabega storili takrat, ko so glasove cepili.

Pričakovali smo prav gotovo, da bodo zdaj vsi edini in da se združijo za kandidata, za katerega bo večina in katerega bo g. Tonkli priporočal. (Govorim le o enem kandidatu, ker za dr. Abrama so tako vsi). Pa temu ni bilo tako. Ko se je g. Tonkli zahvalil za izkazano mu čast, prosil navzoče, naj se izrazijo, koga mislijo voliti v deželni zbor. Župani iz komenskega okraja, izzemši župana iz K., bili so vsi za g. Silo, iz sežanskega pa od 5 le 1, in sicer župan iz Dutovljan. Dr. Tonkli prosi g. Silo, naj razvije svoj program, kar ta tudi stori in sicer v splošno zadovoljnost. Mož, za katerega so bili 4 župani sežanskega okraja, ni bil prišel, čeravno je bil vabljen. Program njegov torej ni bil znan. G. Tonkli misli, da čeravno on nima nič zoper g. Mohorčiča, ker pa ni prišel in ni poslal zastopnika, naj združijo vsi svoje glasove za g. Silo, katerega program je znan. Določiti tega ne store. Nasvetuje potem g. župan iz Koprive, naj glasujejo vsi za tretjega kandidata, katerega bo volilni odbor nasvetoval, bodisi tega ali onega. Tudi s tem niso zadovoljni. Ker se g. Sila iz discipline, da bi se glasovi ne cepili, odpove kandidaturi, izreče eden g. županov iz sež. okraja, da bodo zahtevali od g. M. pismeno izjavo, da bode glasoval zmirom z večino slav. poslancev. Če to stori, glasovali da bodo zanj in pričakujejo taisto tudi od volilcev kom. okraja. Na to se može razidejo.

Naj mi bodo dovoljene še kratke opazke. Najprvo: Zoper osebo g. M. jaz nimam popolnoma nič in on je tudi boljši, ko marsikateri drugi. Godi se pa tu za stvar in ne za osebo. 1.) G. župani bili so poklicani k privatnemu dogovoru, da izrazijo svoje mnenje, da volilni odbor potem lahko kandidata postavi. Vol. odbor pa postavi tistega kand., za katerega (če je naroden) je večina, in postavi ga zato, da se volitev vrši enoglasno. Treba je, da se manjšina podvrže večini, to tirja disciplina, začetek politične zrelosti, ktere je treba vsakemu volilcu, če hoče, da se od njega reče, da je zaveden. 2.) Ker je bil g. Sila navzoč in je razvil svoj program, g. M. pa ni prišel in ni poslal zastopnika, pričakovati je bilo, da bodo vsi župani za njega, posebno ker se je tudi g. Tonkli, kateremu so zaupnico podpisali, saj neposredno izrazil, da mu je ljubši g. Sila, nego g. M. 3.) Pismeno tirjati od koga, da bode delai zmerom tako, kakor je volja volilcev, ni ravno posebna čast za moža, od katerega se taka izjava zahteva; znamenje je pa tudi, da je nekaterim volilcem več na osebi, nego na stvari. Tudi mislim, ni ravno posebna kandidatova čast, če se mu preti z nezaupnico, še predno je voljen.

4.) Napačno je, kar je mimogrede, pa ne pri zboru—prej ali pozneje, ne vem — eden rekel, da je zmerom bolje in bolj prav, če se voli kmetovalec nego duhoven. a.) Ker je precejšnje število duhovnov v vsakem glavarstvu: in ti imajo pravico zahtevati tudi svojega zastopnika (ne pravim v vsakem glavarstvu posebej), prvič zato, ker oni representirajo lep del inteligence na deželi, drugič, ker so tudi oni davkoplačevalci. b.) Ker oni ravno tako dobro vedo hoté ali nehoté, kaj manjka kmetu; bolje pa vedo, kako mu pomagati. c.) V zborih se ne govori le o kmetijskih in kupčijskih stvareh; vsak ve, da so obravnave pripadajoče v področje ministerstva za uk in bogočastje najvažnejše in velikokrat najdaljše. Kdo ima pa o teh stvareh v prvi vrsti pravico govoriti, na to ve vsak katoličan, kteremu je na verskem prepričanji več ležeče, kakor na kili krompirja, pozitiven odgovor. — Nastel bi lahko še druge uzroke in napravil nekatere opazke, pa sapienti sat.

V Ljubljani, 6. junija. — Priprave za deželnozbornske volitve so večinoma uže dovršene in kandidacije izbrani; le o prihodnjih poslancih mest in trgov se vršijo še obravnave, ali tudi tu morajo biti v kratkem objavljeni kandidati, ker volitve v tej skupini so uže 12. t. m. Med šestnajsterimi kandidati za kmečke občine nahajamo šest novih imen in tudi v mestih in trgih bo izvoljen še marsikak „homo novus.“ Pod to besedo pa ni treba umeti neizkušenih novincev v narodnem taboru, ampak to so može, ki so uže uspešno borili se v naših vrstah za pravo, omiko in blagor naroda, zato jim pa hoče zaupati ljudstvo važniše, častniše mesto. Prihodnje delovanje novoizvoljenih nas bo učilo, je li bilo opravičeno to zaupanje in imajo li zmožnost za tako častno nalogo? V blagor naroda in dežele to želimo. Letošnje volitve se bodo vršile tako mirno in upamo, da tudi dostojno, kakor se nikoli prej. Za prvo se imamo zahvaliti visokej deželnej vladi, ki je prepovedala svojim organom vsako uplivanje na volitve, za dostojnost pa moramo sami skrbeti z vzgledno disciplino in složnostjo. Vsako strankarsko postopanje in cepljenje glasov, čeprav morebiti iz hvalevrednih namenov, mora prestati na dan volitve. Posameznik se mora podvreči celoti, manjina večini, kraj okraju in celej deželi. To je žrtev, ki jo sme in mora zahtevati tako mal narod, kakor smo mi Slovenci, od svojih posameznih udov, ako si hočemo spoštovanje prihoriti pri nasprotnikih in v višjih odločilnih krogih, ako hočemo zmagati se svojimi težnjami. Taka žrtev je neobhodno potrebna, je pa tudi dokaz plemenitega srca, pravega rodoljuba in nesebičnosti ter ima več vspela nego tisoč lepih besedi in govorov. Take žrtve narodni disciplini in složnosti v korist pri nas, hvala Bogu, niso redke, zato pa tudi pričakujemo bodočih volitev v veselem upanju, da izpadejo vse ali vsaj večina njih enoglasno, zlasti letos, ko nimamo političnih nasprotnikov na volišči. Ta gospoda se je naureč poskrila, dobro vedoča, da nima tal v narodu, da izgine nje stranka kot kafra, kadar so volitve res svobodne, kajti nje moč ni prepričanje, ampak pritisek in zvijača. To neposredno sami priznavajo. Glasilo naših fakijskih, videče, kako mirno in dostojno se vršijo letos priprave za volitve, je reklo v zadnjem listu, da to ni zaslug narodne stranke, ampak njih, fakijskih, ker se ne udeležujejo volitev. Hvala za to izpoved! Tedaj kadar se vi udeležujete volitev, takrat se ne vršijo mirno in dostojno! Nemskutarstvo toraj proučuje pri volitvah: nered in nepostavnost, draženje in beganje ljudstva, silo in zvijača. S temi sredstvi je bil voljen prejšnji deželni zbor, ali mi jih v tem ne bomo posnemali: naši poslanci bodo pravi izvoljenci naroda. Napovedana neudeležitev fakijskih pa ne bo splošna; v velikem posestvu hočejo napeti svoje moči, da spravijo v očigled cesarjevemu prihodu najbolj zagrizene sovražnike naroda v deželni zbor. Obžalovati je, da se imajo kranjski veleposestniki za tujce in sovražnike v deželi. Izmed deset poslancev, ki jih voli ta skupina, ni bilo še nikoli nobenega, ki bi se bil kdaj upal ustaviti se fakijskim bujskačem zoper našo narodnost in našo duhovščino, nikoli še nobeden izmed njih ni imel simpatične, lepe besede v deželnem zboru v prid enakopravnosti Slovencev. Da zasramovanje in psovanje iz navade ne pride, nameravajo veleposestniki tudi letos najbolj zagrizene kolovodje fakijskih v deželni zbor poslati; ali gospoda naj po misli, da preveč napeta struna rada počí. Morebiti se dobijo tudi v tej skupini volilci, ki imajo drugačne nazore o nalogi veleposestva. Uže pri prejšnjih volitvah je imela domoljubna stranka veliko manjšino, mogoče da letos pridobi za svoje patrijotične nazore 10 — 20 glasov, kar jih je bilo manjkalo pri drugih volitvah. Delovanja in discipline treba je tudi tu.

St.

Politični pregled.

V ponedeljek 4. t. m. pričel je zborovati tudi tirolski deželni zbor, kateremu je glavar dr. Fr. vitez Rapp, namestnik pa pl. Scari.

Konservativna stranka je zgubila primeroma prejšnjemu zboru dva glasa, tedaj se niso uresničile govornice, da so južni Tirolci ponudili tej stranki pogodbo ali kompromis v veleposestvu.

V štajerskem deželnem zboru se je jezil ter vlado interpeloval poslanec grof Wurmbrand radi tega, ker se nameravajo občine zgornjega in spodnjega Štajerja pokloniti cesarju o priliki njegovega prihoda v Ljubljano, češ, da le deželni zbor sme to storiti in da se s takim postopanjem cepi vzajemnost in skupnost dežele. Namestnik baron Kübeck mu je odgovoril, da je sicer jedino postavno zastopstvo pri poklonitvi deželni zbor, da pa ni nikacega zadržka, ako se hočejo tudi občine posebej cesarju pokloniti.

Centralni narodni volilni odbor v Ljubljani je že objavil kandidate za kranjski deželni zbor za kmečke občine, ki volijo v soboto 9. t. m. Kandidatje za to skupino so sledeči: Dr. Bleiweis, Luka Robič, Janko Kernik, Karol Klun, Blaž Mohar, dr. Poklukar, dr. Vošnjak, dr. Zarnik, Matcj Lavrenčič, Viljem Pfeifer, Luka Svetec, dr. J. Strbenec, dr. Papež, Franc Fortuna, Primož Pakiž in Anton Aleš. Za mesta in trge, ki volijo 12. t. m., so postavljeni naslednji kandidati: Peter Grasselli, dr. Alfons Mošè, Oton Detolja, dr. Maks Samec, vitez Schneid v Idriji, dr. Hinko Dolenc, prošt Urh na Dolenjskem in Jožef Braune.

Ogrski ministri so prišli ta teden na Dunaj, kjer so se z avstrijskimi ministri posvetovali o skupnem proračunu za leto 1884., o sestanku delegacij, katere se snidejo koncem oktobra, in o zrušenju Železnih Vrat (v Donavi).

Posvetovanja o Reškem vprašanji, o kateri smo že poročali, so se razbila. Po daljšem razgovorjanji je izrazila hrvaška deputacija v končnem zapisniku, da obžaluje brezuspešnost obravnave in da ima vse, kar se godi radi Reke za provizorij, dokler se to vprašanje potom pogodbe končno ne reši.

Francozi so se jako resno poprijeli vprašanja v Tonkinu ter so odposlali toliko moči tje, da upornike kmalu ukrotijo ter svoje vojake osvetojo. Minister zunanjih zadev je v zbornici poslancev tudi objavil, da ni nobene nevarnosti, da bi se Kitajci vsled tega vprašanja s Francijo sprli. Kak duh veje na Francoskem zoper Nemčijo, kaže vnovič pismo generala Verneville do svojih vojakov, ki se glasi: „Prepričan sem, da se boste hudo maščevali, ako se bode Francija kedaj sklicavala na pogumnost svoje vojske. Če bi bil sovražnik močen in krepak, spomnite se, da teče francoska kri po vaših žilah in da so naši očetje bili te sovraže že poteptali. Leta 1870. posrečil se jim je uspeh le vsled prekvapljenja.“

Domače stvari.

Za goriškega nadškofa je odmenjen po izjavi mož, ki pravijo, da vejo stvar iz vladnih krogov, milostljivi škof poreški dr. Alojzij Zorn. Ako se novica uresniči, bo goriška nadškofija čez vse vesela svojega višega pastirja. Bog daj!

Društvu „Sloga“ je dalje pristopilo: iz poverjeniškega okraja Slovrenc v Brdih 16, Devin 7, Šmartno 15, Nemškirot 4, Sv. Lucija 18, Sv. Križ 8, Štjajak 3 in iz raznih okrajev 5, vkup 76 udov, ki znašajo z drugimi uže oznanjenimi društveniki lepo število 258 udov. S tem pa ni se dosežen vrhunec, ampak še so nekateri okraji nezastopani v prekornem društvu. Na noge rodoljubi.

Odlikovanje. Gospod Franc Povše, vodja slovenskega oddelka deželne kmetijske šole, in dr. Giordano, vodja italijanskega oddelka iste šole, dobila sta od Njegovega veličanstva presvetlega cesarja zlati križec za zasluge s krono za njih marljivo in uspešno delovanje. Gospodu Povšetju je čestitalo k odlikovanju „Slovensko bralno in podporno društvo v Gorici“, čegar predsednik je, po posebni deputaciji. Prihodnjo nedeljo napravijo nekateri društveniki njemu v čast izlet v Šempeter, kjer bodo peli dobro znani šempeterski pevci. Tudi Dornberžani, katerim je znan kot predsednik vinorejskega društva, so ga zadnje dni, ko je prišel v vas, z veliko in priskrbeno srčnostjo sprejeli. Na zdar! Slovesno podeljevaaje križcev se bo vršilo prih. nedeljo ob 11. uri predpoludne, prej v italijanskem, potem v slovenskem oddelku kme-

tijske šole. Popoldanja veselica v Šempetru bo po 4. uri na vrtu Nj. ekscelence grofa Coroninija, pri slabem vremenu pa v dotični gostilnici. Mnogi prijatelji draštva in g. predsednika so se ogasili za udeležitev.

Naznanilo. Z 1. junijem t. l. zčenja vožnja pošta Gorica-Tarviž odhaja in dohaja na sledeči način: Odhod iz Gorice ob 4. uri zjutraj, prihod v Tarviž ob 7. uri, 15 minut zv. Odhod iz Tarviža ob 5. uri zjutraj, prihod v Gorico ob 6. uri, 50 minut zv. C. k. Poštni urad Gorica, dne 31. maja 1883. Dell' Ara.

C. k. kmetijska družba v Gorici bo imela 14. junija t. l. ob 10^{1/2} uri predpoldne v društveni pisarni svoj letni občni zbor z naslednjim dnevnim redom: 1. Volitev predsednika in podpredsednika. 2. Poročilo o delovanju družba v letu 1882. 3. Račun o državnih podporah let. 1882. 4. Sklep društvenega računa 1882. — Poročilo o društvenem premoženju do 31. decembra 1882. — Proračun za l. 1883. 5. Predlog o volitvi društvenega tajnika. 6. Eventualni predlogi.

Nesreča. Včeraj sta na vrtu pod goriškim gradom blizu starega sv. Antona kmet in kmetica trgala češnje. Po neprevidnosti stopita oba na staro vejo, ki jih ni mogla udariti. Veja se ulomi; oba padeta na tla in žena pri tej priči mrtva ostane.

Veliki posestniki goriški bodo klicani v posvetovanje, da se pogovorijo o kandidatih za prihodnje volitve. Priporočamo jim, naj se udeležijo shoda v obilnem številu, da po skupnem pogovoru postavijo spodobne kandidate. Veliki posestniki naj pokažejo, da jim ni za osebe, ampak za stvar: za čast in korist naroda.

Neki uradnik ima veselje na tem, da pripoveduje kmetom goriške okolice, kakor bi dr. Tonkličjevo pismo, katero smo prinesli v zadnji številki, ne bilo resnično. Ako je gospodu za resnico mar, naj se potrdi k nam ali pa k dr. Tonkličju, kjer se o resnici prepriča. Ako mu ni mar za resnico, bomo pa sami skrbeli, da jo spozna v celem obsegu gledé te zadeve. Za danes je toliko.

Na Tolminskem stojijo reči gledé prihodnjih volitev v deželni zbor dobro za narodno stran, vendar prosimo poverjenike „Stoge“ in druge rodoljubne može, naj ne držijo križem rok, ker nasprotniki hodijo kakor rufoveči levi okoli in iščejo, koga bi požrli. Volilni može so nam bili naznanjeni do zdaj: iz Cirkena, s Pečin in z Libušnja. Na vseh teh krajih so še naši može hrabro držali in so volili narodne in zanesljive može. Tolminci! na Vas gleda slovenski svet; Vi morete rešiti čast goriških Slovencev. Stojte trdni, kakor Krn, ki gleda na vas. Ne dajte se premotiti zapeljivim besedam lačnih tržanov. Posnemajte izgled zavednih narodnjakov, ne pa omahljivcev.

V Lokavci nad Ajdovščino bila je 22. p. m. volitev župana, potem ko je bila zavržena pritožba, katero so bili nekateri občinarji vložili proti volitvi v starešinstvo, ki se je vršila uže pred več meseci. Za župana je bil izvoljen g. Franc Humelj, za podžupane pa gg. A. Polanc, A. Bizjak, J. Vidmar in Fr. Rebek. Po volitvi udeležilo se je starešinstvo skupnega obeda v gostilnici „na Ženovšu“, kjer so bili občinski očetje pri dobri kapljici zadovoljnih obrazov.

Tabor v Brezovici v Istri se je preteklo nedeljo sijajno obnesel. Nad 3000 naroda se je bilo zbralo iz bližnjih, in daljših krajev z zastavami in godbami. Predsedoval je državni poslanec gosp. Ivan Naberger; govorili so gospodje, katere smo uže zadnjič navedli. Sklenile so se resolucije v zadevi oznaženih predmetov in izrekla želja, da bi se v jeseni v sredi Istre napravil drug tabor. Brzobjavnih pozdravov bilo je veliko; kot vladni komisar je bil navzoč naš rojak, g. Šorli v Volovskem. Tabor se je vršil v najlepšem redu; ljudstvo je bilo navdušeno; prosta zabava je trpela v ožjih krogih še dolgo po končanem zborovanju. Naj bi bil tabor za Istru jutranja zarja, za katero nastopi ogrevajoče solnce z oživljajočo močjo. Slava osnovateljem in deležnikom tabora!

Poslanica.

Mnogim rodoljubom, veleč. stitim duhovnim gosodom in vsem poštenim županom, ki so želeli podpisane proti njegovej volji spraviti v deželni zbor goriški kot poslanca kmečkih občin sežanskega okraja, se on najtopleje zahvaljuje za skazano mu povzdanje, ter še enkrat, kakor pri volilnem shodu v Komnu dne 5. t. m. slovesno izreče, da rajši kot bi zaradi njega imel nastati kak razpor med volilci, se popolnem odpove vsaki kandidaturi za deželno poslanstvo.

Naj dne 23. t. m. vsi volilni može kraški enoglasno izberejo svojega poslanca v sežanski okraj, kakor so enoglasno se izrekli v Komnu za dosedajnega poslanca komenskega okraja g. dr. Abrama.

Oba poslanca pa naj združeno stojita trdno ko steni njih kraškega doma, kder gre braniti pravice in koristi svojega naroda.

Repentabor dne 6. junija 1883.

MATIJA SILA župnik.

Naznanilo.

Ravnateljstvo „Goriške ljudske posojilnice“ naznanje, da začne posojilnica svoje redno poslovanje dne 1. junija 1883. Obresti za posojila znašajo 60% (šest od sto) ter se morajo vsacega pol leta in pri posojilih na krajši čas z. č. s. dokler posojilo traja, naprej plačevati. Kder si denar izposodi, plača tudi pisarne stroške, kateri znašajo pri posojilih

| | |
|-----------------|------------|
| od 1 do 50 gld. | 30 kr. |
| 51 „ 100 „ | 60 „ |
| 101 „ 200 „ | 1 gl. — „ |
| 201 „ 500 „ | 1 gl. 50 „ |

i. t. d. za vsakih 100 gl. več po 50 kr. do svote 1000 gl. Od 1000 gl. naprej se plača za vsakih 100 gl. 25 kr. več.

Pri podaljšanju menjic se doplača cela svota za pisarne stroške vnovič, pri podaljšanju dolžnih pisem pa le polovica prvokrat plačane svote.

Pri vplačevanju deležev treba je plačati za vsak delež 50 kr. vstopnine, pa tako, da ne preseza vstopnina nikdar 2 gl. vstopnine, katera pripade rezervnemu zalogu.

Posojilnica bo plačevala od hranilnih ulog — izvzemši deleže — po 4% (štiri od sto).

Uradni dan je vsak četrtek v tednu in sicer v pisarni odvetnika dr. Nikolaia Tonkličja, via Ascoli, k. št. 1, od 10. do 12. ure pred poludne, katerega dne se denar sprejema in izplačuje. Pismene oglase za pristop, pismene prošnje za posojila in po pošti poslani denar sprejema ravnateljstvo pod zgorej navedenim naslovom vsak dan.

Ravnateljstvo „Goriške ljudske posojilnice“. V Gorici, dne 30. maja 1883.

Izdelovalnica dežnikov,

katero sem imel 10 let v g. Venutti-jevi hiši v Raštelji, bo prenešana s 1. junijem v mojo lastno hišo v Raštelji h. št. 16. Zahvaljevaje se slavnemu občinstvu za dosedanje zaupanje se priporočam prav uljudno tudi za daljno obiskovanje v čedno opravljenih prostorih.

Ivan Ferrario.

izdelovalec dežnikov.

Pasi kilovim

najnovejše sestave, prav pripravni in trdni VLACNI, BREZ SNETI, kakor tudi vsake vrste obveze, s pavi za človeka, angl. in franc. nogovice proti krču, najno ejši pasovi za nosilce, vse ranoceelske priprave iz gumeo in vse potrebščine za bolnike.

O. NEUPERT, prej J. G. ZIEGER,
Dunaj, ustanovljeno l. 1873. kakor prej l. Graben 29, zno- tra v Trattnerhofu, Zaloga vseh pariških posebnostij. Razpošilja hitro in molče proti povzetju.

TISKANE OLJNE PODOBE,

okvirji in ogledala

se kupijo ceno in dobro le neposredno v tovarni

Gustav-a Kerstan-a,

na Dunaji, II. Körnergasse 1.

Zapisniki in ceniki brezplačno in poštne prosti.

Franc „čisti hitro in gotovo.“
Professor KARL pl. BRAUN na Dunaji.

Jožefov ne uzrokuje nikakih težav
Professor pl. BAMBERGER na Dunaji.

Grenki „dela bolj uspešno, ko
druge grenke vode.“

Studenc Professor LEIDESSORF na Dunaji.

Zahteva naj se vedno in razločno: **FRANC-JOŽEFOV GRENKI STUDENC.** Zaloge povsod. V Gorici: lekar g. Cristofolletti in A. Seppenhof. Razpošilja se iz Budapešta.

Samo 10 g. 75 k.

popolna obleka iz mešanine (Stoff).

Samo 8 gl. 50 k.

moderna povrhuva suknja.

Samo 3 gld.

hlače iz mešanine.

Samo 5 gl. 50 k.

popolna obleka iz platna
v zalogi obleke za gospode

Ignacija Steiner-ja v Gorici,

nasproti nadškofjski palači.

Obleka za otroke vsake starosti, zaloga mešanin, vsakovrstnih domačih in tujih izdelkov, lastna šivarnica, dela se po meri hitro, fino in trdno.

Nepremočljivi plašči, ponočne suknje, lovške suknje, perilo za gospode, zavratniki, plašči za gospe posebno priporočeni.

Francosko žganje s soljo

(Eau de vie de France) Franzbrantwein mit Salz
napravljen pod nadzorstvom po izvirnem predpisu
iznajdnika Viljema Lee-ja

G. CRISTOFOLLETTI

To zdravilo, katero sem jaz napravil, pomega brž, prej kot katero drugo, proti zunanemu in notranjemu vnetju opeklinam in speklinam, proti novim napadom, naduhi, rakom, driski, natoku krvi v glavo za obvarovanje zobov, proti otiski, dissenteriji, bolečinam, na obrazu, v ušesih, v glavi, zlati žili, mrzlici, ozebkom, putiki, neprebravnosti, bolečinam na jetrih, na očeh, zastarolim ranam, vpičanju osnemu in mušičnemu skrnljaku, kurdeju, žovam in omoteli.

Veliko spričeval imamo, ki potrjujejo moč tega izvrstnega zdravila.

V 70. letu svoje starosti sem si popolnem ozdravil prste na rokah s francoskim žganjem in soljo.

G. Senitsky, c. k. finančni komisar l. r.

Z Vašim francoskim žganjem s soljo sem dosegel najboljše uspehe, za katere se vam neskončno zahvaljujem.

Aloja Klobučar, župnik in dekan v pokoji.

Prodaja se v izvirnih boteljkah po 40 kr. samo pri G. Cristofolletti-ji, lekarju in c. k. dvornem priselbniku v Gorici, na Travniku 14. pri škofiji.

Bergerjevo medicinsko MILO IZ SMOLE (THEERSEIFE)

Priporočeno po medic. strokovnjakih, rabi se skoro v vseh evropskih državah s sijajnim uspehom proti

vsakovrstni nečistosti na polti,

osebno proti kroničnim in leskneštim lišajem, hramam, nalezljivim hramam, proti radečemu nosu, ozebljivim, potnim, n. g. p. h. j. u. na glavi in bradi. —

Bergerjevo milo iz smole ima 40% smole iz lesa, in se bistveno razločuje od vseh drugih smol, ki se prodajajo. — Da se prekanjauju izogube, zahtevaj določno **Bergerjevo milo iz smole** in glej na znani zavitek. V dolgih in hudih poltnih boleznih rabi se z vspehom na mestu mila iz smole Bergerjevo med

smolnato-žvepleno milo; kdor bi hotel imeti rajši to, naj zahteva edino **Bergerjevo smolnato žvepleno milo**, ker zunanja ponarejanja so brezvspešni izdelki. — Kot neostro milo iz smole za odstranjenje nečistostij na polti, zoper hrasto na polti in glavi otrok, kakor kot neprekosljivo kosmetično milo za vmiivanje in kopanje za vsakdanje rabo rabi:

Bergerjevo glicerina. milo iz smole, ki ima 35% glicerine in je fino perfumano.

Cena za komad vsake vrste 35 kr. s brosurno vred. Glavni razpošiljavec: lekar nar G. Hell v Opavu. Glavna zaloga za Gorico pri gg. lekar narji F. Cristofolletti (Zanetti) in A. Franzoni.

Ljudi in blago spravlja

A M E R I K O

najbolje in najceneje

ARNOLD REIF, na Dunaji,

I. Kolowratring, Pestalozzigasse 1.